

"עולים כיתה" – פרק 4 / אורחת: שאני לביא

קריינית: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד חושבים כינוך עושים כינוך מדברים כינוך קובי: כל המורות והמורים מתחילים את חייהם המקצועיים בשנת סטאז', כמו ברפואה או בעריכת דין. השנה הזו היא שנה חשובה אבל קשה, המורים כבר עסוקים בהוראה ממש אבל לא נחשבים מורים מן המניין. הם מקבלים ליווי ובוחנים אותם לאורך השנה. זו השנה בה המורה מתאקלם במקצוע, והמורה מגבשת את הזהות המקצועית שלה. זו שנה לא פשוטה, אבל בה מתעצבים המורים, אבל במידה רבה היא תקבע את עתידם. מה יש בה בשנת הסטאז' שהופך אותה לקשה כל כך, איך מתמודדים איתה, ומה קורה בסופה. אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני M.Teach בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי. הפעם נדבר על שנת הסטאז', השנה הראשונה של כל מורה ומורה. אני שמח לארח היום את שאני לביא. שאני היא מדריכת פסיכומטרי, שעובדת עם סטודנטים בעלי הפרעות קשב, היא מדריכת אקרובטיקה אווירית, יש לה תואר ראשון בבילוגיה, והיא גרה ביפו. שאני מסיימת בימים אלה את לימודי הוראה בתוכנית M.Teach במסלול הוראת המדעים, והיא מורה בפועל בשנת הסטאז' בתיכון עירוני ד' בתל אביב, שם היא מלמדת מדעים. היי שאני תודה שבאת.

שאני: אהלן קובי יאללה

קובי: אני רוצה להתחיל איתך דווקא מהשם מה זה שאני? זה עם אלף כותבים את זה עם אלף?

שאני: שאני זה נכון. אנחנו כותבים את זה עם אלף כהחלטה שרירותית שלי. זאת הכחשה לזה שקוראים לי שושנה, ואז התגלגל משושנה לשושני לשאני, ונשארתי עם שאני וככה כולם קוראים לי, אז זה בעצם עדות לחיי הדתיים מהעבר.

קובי: באמת? מה, איפה, ספרי לי איך זה התגלגל.

שאני: אז נולדתי כדתייה, לא לזרם חרדי אלא לזרם דתי לאומי די דוס, ועזבתי את הדת לפני 5 שנים. אז את רוב חיי עברתי כדתייה.

קובי: כשושנה

שאני: אז לא קוראים לי שאני. חלק ניכר מהחיים האמת שזה לא ידעתי את זה בעצמי. לפני אבל גרנו בקנדה 4 שנים, ומסתבר שכמו שפה שושי זה שושנה, וזה נורא ברור לכולם, אז בקנדה כשאתה אומר שאני זה שושנה, וזה הכינוי, אז הכינוי ככה נשאר איתי מאז.

קובי: איזה יופי ספרי לי איך התבשלה אצלך ההחלטה ללמוד הוראה.

שאני: וואו. זאת החלטה שהולכת איתי on and off (און אן אופ) הרבה שנים. למעשה התחלתי תואר ראשון בחינוך, אי שם בעבר הרחוק לפני כעשור, ועזבתי אותו כי לא הייתי בטוחה שאני אמשיך בכיוון החינוכי. חשבתי לעשות כיוון מחקרי יותר כמדענית, ולהמשיך עם ביולוגיה, ותמיד במהלך החיים אהבתי להדריך, אהבתי ללמד, זה משהו שאני זוכרת את עצמי עושה מגיל 0, טוב לא מגיל 0 אבל מגיל שזה התאפשר, ואוהבת להסביר דברים, סתם וחופרת לכולם בבית, וככה עוזרת לכולם, ועוזרת לחברים בלימודים, ומלמדת חברים, ואז זה המשיך בתנועת נוער, הדרכה במסגרות אחרות שהייתי בהן, כל עבודת צד שלקחתי תמיד הייתה הדרכתית, וגם תמיד אמרו לי וואו מתאים לך להיות מורה, מתאים לך להיות מורה, ודווקא כי כולם אמרו לי את זה אז אני החלטתי שאני לא רוצה להיות מורה, היה לי כזה חלום אפילו בשיר בת מצווה שלי, שאני הולכת להיות מרצה לביולוגיה באוניברסיטה, לא חשבתי שאני אלמד בבית ספר.

קובי: שזה סוג של מורה כן,

שאני: זה סוג של מורה, אבל זה מורה זה מעשה חינוכי אחר, אם נתחבר לפתיח, ואני חושבת שממש רק בשנים האחרונות הבנתי עם עצמי, שאני קודם כל הולכת להישאר כנראה בתחום החינוך, ושאיני מרגישה שיש לי Calling (חיבור) מאד חזק אליו, ושאיני גם רוצה להיות בתוך המסגרת הרשמית, כלומר אחרי שהתנסיתי בהמון מסגרות, בלתי פורמליות, יותר חברתיות, יותר לימודיות, אז רציתי להביא את עצמי אל לב ליבה של המסגרת הפורמלית, וגם הרבה מתוך זה שהכרתי כמה מורים, הרבה מהם היו משמעותיים עבורי בשנות בית הספר שלי, שהיו מדהימות, ואהבתי אותן מאוד, ורציתי להיות דמות כזאת עבור תלמידים, כמו שלי היו מורים שהשפיעו עלי לאורך הדרך. קובי: ספרי לי על המורה או המורה הכי משמעותיים שהיו לך.

שאני: וואו אז יש לי שני סיפורים. אחד שהוא משמעותי, לא יודעת אם לקרוא לו רע, אבל משמעותי מכיוון קצת שונה, ועוד אחד שהוא מכיוון יותר חיובי. אז אני זוכרת שבכיתה, וקיבלנו תעודות, והמחנכת רשמה לי בתעודה שאני תלמידה נהדרת, אבל חסרת שמחת חיים, ואני זוכרת שהיה לי ממש קשה לקרוא את המשפט הזה, עברנו תקופה לא פשוטה בבית באותו זמן, ואני לא בטוחה כמה המורה הייתה ידעה או לא ידעה, כי אני לא שיתפתי, לא ידעתי אם אמא שלי שתפה אותה או לא, אבל אני זוכרת שממש אמרתי לעצמי אז, שאף בן אדם לא יגיד את זה עלי יותר לעולם, וממש אקטיבית התאמצתי להיות בשמחת חיים, וזה מבחינתי סיפור מאוד משמעותי, כי הוא הרבה מהטבע שלי היום, שזה אולי נשמע מלאכותי, שניסיתי להיות בשמחת חיים בצורה אקטיבית, אבל זה באמת השפיע עליי, והיום, היום אני אדם חיובי ואופטימי, וזה כבר טבעי לי, ואני לא יודעת עם הייתי מקבלת, וזה אם לא הייתי מקבלת את הדחיפה הזאת אז אם הייתה לי קטליזה כזו.

קובי: לפחות הציבה לך איזה מראה, ומאז את משתדלת לעמוד בה.

שאני: כן, אני לא יודעת אם להגיד לעמוד בה, היום זה פשוט אני. אני רוצה להאמין שבבסיס אני כן כזו, והייתי צריכה איזושהי דחיפה לחשוף את הצד הזה שבי, ובאותה המידה אני כל הזמן אבל חושבת, מה אם לא הייתי לוקחת את זה ככה, ומה אם זה היה משפיע עלי לכיוון שלילי, ומה אם כשאומרים לי שאני חסרת שמחת חיים, אז הייתי נשארת דווקא עם זה, ולא אומרת לעצמי בוואי תהיי מישהו אחר כן.

קובי: אם זה היה שואב אותך לתוך המקום שחסר שמחה.

שאני: איזה מן דבר להגיד לילדה בת 12, וזה משהו שממש ככה נשאר איתי מאוד מאוד חזק, ועם זאת היו לי המון מורים בהמשך הדרך, שממש היו לי חוויות מדהימות איתן, כלומר חיזקו אותי לאורך הדרך, ועודדו אותי לשאוף למצוינות, עודדו לחקירה, לבחינת גבולות, על אף...

קובי: אז אמרת שהיה עוד אחד שממקום חיובי

שאני: נכון, אני זוכרת שהייתי מאוד סגורה כתלמידה, לאנשים קשה להאמין היום, אבל הייתי ביישנית ופחות במרכז החברי של הכיתה, והמחנכת שלי בכיתות ז' ח' ,אני זוכרת שבשיחות אישיות איתה כזה בכיתה ח', ואולי גם לפני, אז היא אמרה לי שהיא יודעת שיש לי את הפוטנציאל, להיות ממש במרכז, ובנקודה מאוד מרכזית בכיתה, ומאוד להשפיע, והיא כל הזמן עודדה אותי לקחת מקום יותר מרכזי, אבל לא עשיתי את זה כאמור, היה לי קשיים באותה תקופה, והרבה דברים שעברו ככה מסביב, ומה שהיא בסוף עשתה זה שהיא הושיבה אותי ליד תלמיד, ליד התלמידות למדתי במסגרת רק עם בנות, היה לה תלמידות שהיו צריכות עזרה אבל היו מרכזיות חברתיות, ופשוט האקט הזה שלה שידעתי מתוך מה הוא נעשה באמת, הוביל לזה שהתחלתי כזה לעזור לימודית לחברה ספציפית שישבתי לידה, והייתה לנו כימיה מאוד טובה, ואיכשהו גם ככה נכנסתי למעגל חברתי מאוד חזק, שזה לדעתי השפיע המון על תפקידים שלקחתי אחר כך, ביימתי בסוף את האירוע הסיום שלנו, וקיבלתי תפקיד, כלומר אני הייתי במקום מאוד מרכזי במעגל החברתי, וזה מקום שהולך איתי עד היום, עד היום אני יותר אני מסתכלת על עצמי היום, ואני אומרת מה הדברים הראשונים שיגידו עליי, וכנראה יגידו שאני אדם חיובי שמח ומאוד **אוטור**, אז זה הרבה בזכות מורים שהיו לי לאורך הדרך, שגילו כנראה צדדים כאלה בי, אולי לא ידעו לא לעשות את זה הכי טוב, או אולי לא ידעו לעשות את זה ממש טוב, אבל הובילו לשם.

קובי: והייתה לזה השפעה על הבחירה שלך ללכת למקצוע הזה.

שאני: חד משמעית, כי אני מסתכלת על דמויות של מורים ואני יודעת, היא גרמה לי לאהוב ביולוגיה. הייתה לי מורה שגרמה לי לאהוב ספרות, מתלמידה ששנאה ספרות, ותעבה את המקצוע הזה, ולא מבינה למה צריך ללמוד אותו, בכלל לעשות מגמה, ולשקול לעשות אותו כהסבה מקצועית אחר כך, כלומר גם לימודית וגם מנטלית, לא יודעת איך לכנות את זה, הם היו דמויות מאוד משמעותיות עבורי, אני רגע רוצה להוסיף גם שאני רואה את זה גם מהצד החיצוני, כשהייתי מקבלת תלמידי פסיכומטרי שכמדריכה לתלמידים עם הפרעות קשב וריכוז, זה היו לנו המון נפגעי מערכת החינוך בהקשר הזה, ושמעתי אמירות שאמרו לתלמידים שלי מכל מיני מורים, שאמירות שהם שמעו בכיתה ג' או ד' או ה', ואני מקבלת אותם בגיל 22, וזה הולך איתם, וזה עושה להם טראומה, והם לא מאמינים ביכולות הלימודיות שלהם, בגלל משפט שמורה זרק להם אז, גם זה בסוף הוביל אותי לרצות להיות שם, ולהגיד את האמירות האחרות.

קובי: החיוביות.

שאני : החיוביות המעצימות.

קובי: אז נרשמתי ל M.Teach בסמינר הקיבוצים, איך ראית את חווית הלימודים שלך?

שאני: מאתגרת. אני בעצם עבשיו מסיימת את השנה העשירית שלי באקדמיה. מסגרות שונות שהייתי בהן, ומאוד פחדתי להירשם לתואר שני, כי הייתי כבר באחד ועזבתי אותו באמצע, ורציתי לדעת שאני ממש בטוחה. לקח לי המון זמן למצוא תכנית, שככה תשלב את מה שאני רוצה. ידעתי שאני רוצה הוראה, ידעתי שזה יהיה יחסית קצר, כלומר שנתיים, ושלא יהיה יותר מזה, ושאני גם אצליח לעבוד תוך כדי אז, ושגם כן אני אהיה בזה איזשהו תואר שני,, כלומר לא רק הסבה, ואז איכשהו הגעתי M.Teach, ודי ברגע האחרון, וכשקראתי את התוכנית של הלימודים, אז זה נראה לי בול מתאים, ואני ממש שמחה שהחלטתי ללכת על זה.

קובי: איזה יופי לשמוע, ובתור סטודנטית, איך חווית את החוויה הסטודנטאלית?

שאני: אז זאת שאלה מעניינת. בעידן הקורונה התחלנו בזום, אז אני לא יודעת אם באמת הייתה לי חוויה סטודנטאלית, כמו נניח כשאני מסתכלת על התואר הראשון שלי, שבאמת הייתה לי חוויה סטודנטאלית, של הגעה יומיומית ללימודים של כמו בית ספר, כי אז היינו קבוצה וכל יום נפגשנו .

קובי: הרמה החברתית זאת אומרת הייתה חסרה.

שאני: כן, קצת, אבל אני חושבת שזה בדיוק התאים לשלב שלי בחיים, כלומר עסקתי בעוד דברים, ומצד אחד כן היינו קבוצה אחת שזה מאוד כיף ב, M.Teach - כלומר הכרתי את כל הסטודנטים, נפגשנו באותם קורסים, הכרתי גם מאוד מאוד טוב את תחום הדעת שלי, את החברה שאיתי כל הזמן בביולוגיה, וזה מצד שני זה גם אפשר את הגמישות של לעשות משהו תוך כדי, ולהמשיך להתפתח מין מסלולים מקבילים.

קובי: ובסוף שנת הלימודים הראשונה החלטת להתחיל סטאז', אמרנו בעירוני ד' בתל אביב, מורה למדעים. ספרי קצת למי שלא יודע מה זה סטאז'.

שאני: סטאז' זו למעשה השנה הראשונה בה המורה מתנסה בהוראה, בפועל לפעמים מבלבלים אותה עם שנת ההתנסות, אז בעצם במהלך הלימודים לתעודת ההוראה יש התנסות בבית הספר, שהיא כולה עטופה, כלומר עושים אותה עם מנחה פדגוגי, לא מקבלים אחריות על כיתה באופן עצמאי, והיא עם ציונים, והיא חלק מהלימודים, לעומת זו שנת הסטאז', אנחנו למעשה מורים לכל דבר, אבל אנחנו עוד לא קיבלנו את רישיון ההוראה שלנו, ורק בתום השנה הזו יינתן ונעמוד בדרישות. יש סדנת סטאז' מלווה שצריך גם לסיים אותה בהצלחה, וגם משוברים, ועוד דרישות, ככה ממורה בשנתו הראשונה. אז בתום השנה הזו אנחנו נקבל את רישיון ההוראה שלנו באופן רשמי.

קובי: ומה הופך אותה לכל כך קשה? זאת החוויות הרבה פעמים של סטודנטים או מורים שמסיימים את שנת הסטאז'. הייתה שנה קשה מה כל כך קשה בה?

שאני: אני חושבת שהכניסה לבית הספר יכולה להיות מאוד מאתגרת, כי יש לה המון רכיבים, במקביל שכתלמיד לא, אנחנו לא מכירים אותם, אנחנו מכירים את האינטראקציה עם המורה אולי, עם המנהלת בבתי ספר ענקיים במרכז המקצוע, אבל כמורה שמתחיל להיכנס למערכת, הוא צריך להתמודד עם המון חזיתות חדשות, שיכולות להיות מאוד מאתגרות בו זמנית. הן החזית עם התלמידים, החזית המרכזית שפתאום להיכנס לכיתה ולהבין איזו דמות אני רוצה להיות כמורה, מה חשוב לי איך להציב את הערכים האלה, ואולי גם את הדרישות והכללים שלי מההתחלה, ולדעת איך גם ליישם אותם או לאכוף אותם במידת הצורך, מה הגבולות שלי, לפעמים תוך כדי השנה בכלל מבינים מה הגבולות, ואז פתאום קשה לחזור אחורה ופתאום לתקן גבולות שלא הוצבו, מלכתחילה איך מתמודדים עם בעיות משמעת. כל הדברים האלה קורים בבת אחת, יחד עם זאת, יש את הכניסה הציוויתית, כלומר איך המורה החדש משתלב בחדר המורים. נעים לו לשבת שם? לא נעים לו לשבת שם? מי החברים שלו? מי קבוצת השווים שלו? איך הצוות שלו ראה את המקצוע? כלומר איך כל היחסים החברתיים שלו בבית הספר מתנהלים. כולנו יודעים כמה חשוב שיש חברים בעבודה, וכמה זה משמעותי שיש סביבה תומכת, ולא כל בתי הספר אולי נותנים את התחושה הזו למורה חדש.

קובי: אז בעצם הקושי הוא ברצף הזה, שכל כך הרבה דברים חדשים שאתה צריך ללמוד במקביל, ואת בחרת לעשות את זה בחטיבת ביניים. למה דווקא חטיבת ביניים? זה נחשב גיל קשה נכון?

שאני: חד משמעית נכון. זה היה לי ממש ברור שאני רוצה ללמד בחטיבת הביניים, כי נכון כולם אומרים לי "אמא בחרת את הגיל הכי קשה", אז לא לימדתי גיל אחר באופן רשמי, אז אני לא יודעת איך זה ללמד יסודי, שזו לא ההכשרה שלי בכל מקרה, ואני לא יודעת איך זה ללמד תיכון, אבל מהחוויה שלי בחטיבה, אז היה לי חשוב לבחור להתחיל את ההוראה כשאין לי לחץ של בגרויות על העורף, ואם הייתי מתחילה בתיכון במגמת ביולוגיה, אז זה כבר אומר שאני מגישה לבגרות מגמה, וזה יש לזה יותר לחצים חיצוניים, כשבעצם הדבר שאני הכי אני אוהבת בחטיבה זה את החופש, כן יש תכנית לימודים שחשוב ללכת לפיה, אבל יחד עם זאת, בגלל שאין בגרויות, ובגלל שעיקר הלמידה באופן רשמי אם נהיה כנים הוא בתיכון, אז מבחינתי הדבר הראשון שאני יכולה לייצר בחטיבה, זאת חווית למידה טובה ועשירה כזו, שתרצה לגרום לתלמיד להגיד, וואי בא לי ללמוד עוד ביולוגיה, בא לי ללמוד עוד מדעים, בא לי ללמוד עוד. והיא תייצר חדות למידה, כי אני חושבת שבסופו של דבר אדם שיש לו חדות למידה, והוא מאמין ביכולות הלמידה שלו, זה מה שייצר לנו אדם לומד אדם מתקדם, אדם שרוצה להתפתח, ואדם שלא מגיע עם אנטי למסגרת, ואת זה בעיניי חשוב להתחיל בחטיבה, דווקא בגילאים היותר צעירים.

קובי: את יודעת, אני חושב שאמרת משהו מאוד מעניין, כי אמרת שהלימודים בעצם מתקיימים בתיכון, עכשיו אני חושב שהחשיבה הרווחת הזאת, שבעצם אני חושב שזה התיכון, קצת מיתרת את כל התהליך, זאת אומרת, התהליך מתחיל קודם כל בכיתה א', ששם לומדים את הבסיס, ואז בחטיבה הם לומדים המון מיומנויות מאוד מאוד חשובות, ואז הם מגיעים מהתיכון, ששם זה כאילו השיא, אבל זה לא הדבר היחיד, זאת אומרת, חשוב שנדגיש שבעצם הוראה ולמידה בכלל, זה תהליך שמתחיל מכיתה א' שהיא כיתה מאוד מאוד חשובה.

שאני: נכון, לגמרי, אני חושבת שאם שהייתי צריכה להגיד בתיכון במרכאות, כשאמרת מה שחשוב, זה לא מה שחשוב בעיניי כמורה, אלא מה נתפס כחשוב בעיניי החברה, כלומר הבגרויות הציונים, ולא סתם אשתמש בכל הרפורמות האלה עכשיו המדוברת, כי באמת תהליך למידה מתחיל מגיל יותר צעיר, ואני חושבת שהקורונה באמת הוכיחה לנו את זה עוד יותר, כי כשלתלמידים לא היו מיומנויות, כי בזום היה הרבה יותר קשה לייצר הקנייה עבורן, אז פתאום תהליך הלמידה בכיתה כשחזרנו נהיה מאתגר הרבה יותר.

קובי: את בעצם פגשת אותם בשנה הזאת, אחרי שהם חזרו מהקורונה, את רואה איזשהם השלכות, השפעות, שקיבלת אותם קצת אולי אחרים, בגלל הקורונה כן, הגעת שהם הגיעו אחרי הקורונה.

שאני: אז אין לי מקור השוואה, אני יכולה, רק כן אז אני יכולה, רק על סמך עדויות ממורים אחרים, או סתם בחוויה שלי, או עדויות מתלמידים. אני חושבת שכן, אני מרגישה פער, כי כשאני חושבת על עצמי בגיל הזה, או אפילו הכרות עם משפחה, חברים, הדרכה בלתי פורמלית, שעשיתי לא מעט, אני מרגישה, אני מרגישה שיש המון פער הן מיומנויות הלמידה וגם חברתית, יש קצת פער, כי הם היו מנותקים חברתית, אז משהו בוויסות, שהוא גם ככה קשוח בגיל הזה, אז הוא עוד יותר מאתגר.

קובי: וקשה להם כן, אין לכבות את המצלמה.

שאני: קשה להם בתחילת השנה, זה מאוד הורגש. היה להם קשה לשבת ימים שלמים. היה להם בכלל המבנה הזה של כיתה. מה זה אין לנו mute all כמו בזום, אין אופציות כאלה, כן אין לכבות את המצלמה, אין אני טוב רגע קם חוזר, אז בכלל להיות בכיתה, להיות תלמיד בכיתה, כמו שאנחנו מכירים בצורה המסורתית, זה משהו שהוא היה... ל אני חושבת על תלמיד בכיתה ז', שלא עשה את זה מכיתה ה', זה מוזר ומאתגר.

קובי: כן, אני אפרופו, אז אני רוצה להחזיר אותך עכשיו 9 חודשים אחורה, 1 בספטמבר 8 בבוקר. ספרי לי איפה את 8 לפנות בוקר. ממה.

שאני: בבית הספר נכנסת לכיתה, בשוק שאני ערה ב- 8 בבוקר, 8 לפנות בוקר בדיוק, עם המון חששות והמון התרגשות, נראה לי, משמשות בי בערבוביה, ונכנסתי ללמד כיתה ט', אני חושבת שזה היה, או ח', אחת הכיתות. לא הייתה לנו מערכת מסודרת עדיין, כי זה היה כזה חודש, היה בו בעיקר חגים כמעט חודש שלם, אז המערכות הן נכנסו רק מאוחר יותר, אז בפועל נכנסתי ללמד כיתה שהיא לא הייתה שלי בסוף, כלומר לא המשכתי איתה, ואני זוכרת שהייתי בשוק, הייתי ממש בשוק, נכנסתי לכיתה, וקודם כל פעם ראשונה שלמדתי 40 תלמידים. זה היה נראה לי הזוי. בפסיכומטרי, במסגרת שאני לימדתי באופן קבוע 6 שנים, היו לי במקסימום 23 תלמידים, בכיתה זה כמעט כפול, ואני זוכרת את עצמי אומרת, וואו איך מצליחים, איך אני אצליח ליצור אינטראקציה אישית עם כל אחד ואחת מהם, כי זה מה שחשוב לי, חשוב לי לייצר אינטראקציה אישית, ואיך עושים, איך זה זאת רק כיתה אחת, הולכות להיות לי 4, אז אני זוכרת שאלה דברים שרצו לי כזה בראש, אני גם זוכרת שניסיתי שכל הזמן, רגע אני אנסח מדויק יותר, אני יודעת שהרבה יושב על רושם ראשוני, כלומר כשנכנסים למקום, אז התפיסה שלי כמורה תהיה תלויה גם באיך אני אציג את עצמי, אם הם לא מכירים אותי [אני מורה חדשה] מה איזה יבויים אני הולכת לשדר, וזה החזיר אותי אחורה, כשהתחלתי ללמד פסיכומטרי 6 שנים אחורה, וגם אז הבנתי כמה טעויות היו לי בתחילת הדרך, ולאט לאט בניתי את דמות המדריכה האידיאלית עבורי, ושהכי מתאימה לי, ומאוד קיוויתי שאני גם אצליח לייצר את זה בבית הספר, כלומר...

קובי: אז איזה דיון שעשית עם עצמך לפני השיעור הראשון? מה אני הולכת להראות, איך אני אציג את עצמי, זה מסכה, זה אמיתי, מה היה שם, ספרי על הדיון הזה עם עצמך

שאני: כן, חד משמעית. אוקי, אז אני אתחיל רגע לפני שהדרכת פסיכומטרי, אז התחלתי כמדריכה כזאת הכי חברמנית ובלי דיסטנס, בכלל וזה תמיד היה פסיכומטרי, וזה סבבה בעיקרון, אבל כן היו לזה את המחירים של זה, כלומר גם בפסיכומטרי יכול להיות בלגאן בכיתה, ודיבורים ופטפטת, ואנחנו אהבנו לכנות את זה "גן החיות" בקטע טוב, אבל עם הזמן ככל שהתקדמתי בשנים, אז יצרתי איזשהו איזון, כלומר הצלחתי גם לייצר הרבה סמכותיות, ולרמה שידעו שאצלי יש חוקים מאוד ברורים בכיתה, ביחס למדריכים אחרים, ומצד שני אני יושבת עם תלמידים לבירה ובפסיכומטרי. זה בסדר. עכשיו ניסיתי לחשוב איך אני הולכת ליישם את האיזון הזה בתוך בית הספר, כי אני לא יכולה לשבת עם תלמידים עם בירה, כן זה גם אני לא אצא איתם הם ילדים עדיין,

מצד שני, אני כן רוצה לשדר שנכון שיש לנו דיסטנס אולי בשיעור, אבל גם אני רוצה להיות הכי נגישה אליכם בעולם, וניסיתי לחשוב איך אני יכולה לייצר את הדבר הזה בתוך המסגרת הזו שנקראת כיתה, כשאני לא מחנכת כשאני רק מורה מקצועית, וממש חשבתני על זה אז גם ברמת הכיתה, התחלתי מלדבר את החוקים שלי, כלומר שזה נראה אולי נורא מאיים להתחיל אם החוקים, אבל גם הייתה לי כזה אז המצגת של החוקים, תוך כדי הסבר על כל כלל ולמה הוא חשוב לי, למה בכלל יש אותו כאן, ולמה זה יכול ליצור לנו מעטפת מאוד מוצלחת, כדי בתוכה להכניס בהרבה הומור, והרבה צחוקים, והרבה חוויה, והרבה למידה שהיא מיטיבה, ובנוסף, כל שיעור אני פותחת כשאני מגיעה לקבוצה חדשה, יש לי דילמות מצחיקות כאלה הזויות, שאני פונה לכל תלמיד ותלמיד, ואז הוא צריך לספר על עצמו קצת, ואז אני מפתיעה אותו באיזושהי דילמה מוזרה כזאת, ואז נשבר הקרח, זה היה מצחיק, ומבינים שאני קצת שרוטה, קצת הזויה, מאוד אוהבת ככה להיות גם בגובה העיניים, ואני חושבת שזה מה שמייצר את ה...

קובי: אבל כל זה לצד הגבולות...

שאני: לצד הגבולות, מאוד חשובים לי, והתלמידים היו בשוק בהתחלה, כי אני יוצאת מחדר המורים לפני הצלצול, ואני מגיעה לכיתה כשמתחיל השיעור, והוא מתחיל בול בזמן, ועד השיעור האחרון היום, אתמול שהעברתי תלמידים, תמיד שואלים אותי איך אני משתגרת לכיתה כל כך מהר, אז אמרתי להם, אני מתכננת, אני מתכננת את הזמנים מראש.

קובי: על חשבון ההפסקה יש לומר.

שאני: על חשבון ההפסקה הקצרה, אבל כן, כי מבחינתי זמן של שיעור זה זמן קדוש, וכמו שאני לא ארצה לקחת להם זמן מההפסקה אחרי, כי זה מאוד מעצבן לעשות את זה, אז אני כן רוצה את מלוא הזמן של השיעור שלי.

קובי: יש איזשהו משהו, אני חושב שמורה משדר, שהוא מכבד את המעמד של עצמו, גם התלמידים מכבדים אותו, ואת המעמד שהם נמצאים בו.

שאני: אני מקווה, אני רוצה להאמין, יש לי פחות איחורים ממה שהיו בתחילת השנה. הם ניסו אותי הרבה בגזרה הזו בהתחלה, ואז הם הבינו שזה לא צחוקים, כאילו מגיעים על הדקה ואחרת נרשם להם איחור, הם גם הבינו שזה לא אישי, בהתחלה הם חשבו שזה נורא אישי, מה למה את שמה לי איחורים? למה את שמה לי הפרעות? או למה את ישר רושמת לי ככה וככה? ואז אמרתי להם, זה לא אישי, כלומר אני מתארת מציאות, ובאותה מידה כמו שאני רושמת איחור, אני גם תמיד רושמת השתתפות, אני גם תמיד רושמת השקעה ושקידה, כלומר אני מתייחסת לכל ההיבטים, ואם אתה רוצה שארשום לך דברים טובים, אז אתה רק צריך להביא את זה לכיתה. וזהו.

קובי: אז נכנסת לכיתה עם הפתרונות לדילמה הזאת, ואיך עובר היום הראשון ללימודים?

שאני: וואו, זה מרגיש לי ממש מזמן, כאילו עבר לא יודעת, עבר נצח מאז היום הראשון, עבר נראה לי בסדר. אני חושבת שהתלמידים התרגשו באותו יום אז די...

קובי: נראה לי את נשמעת כאילו זה מעורפל לך זאת אומרת זה.

שאני: זה קצת מעורפל, כן זה היה ממש מזמן, עברתי כל כך הרבה שיעורים מאז, אני אפילו לא זוכרת איזה כיתות לימדתי ממש ביום הראשון, זה גם לא היה יום של חומר, זה היה יום בעיקר של פתיחה, הצגה עצמית, הצגה שלהם, אני זוכרת שהוא עבר בטוב, שחזרתי ואמרתי כזה, אוקי וואו זה זו העבודה שלך לשנה הקרובה, כנראה גם הלאה, והאתגרים באמת הם התחילו אחרי, זה הם לא התחילו לדעתי ביום הראשון, כלומר ביום הראשון עבר כזה כיף ומעניין וחדש.

קובי: מעולה. איך הייתה ההתאקלמות בעירובי ד'?

שאני: מדהימה, באמת מדהימה, אני חושבת שזכיתי ללמד בבית הספר הזה, אף אחד לא מממן את ה מי שלא מממן פה את הפודקאסט, זה באמת, זו באמת התחושה שלי, אני חושבת שיש משהו ממש מיוחד.

קובי: זה אותנטי. לא מקבלים העלה במשכורת כי אומרים דברים טובים.

שאני: לא לגמרי. במיוחד שאני עוזבת אותו בסוף השנה, אז אין לי אין לי אינטרס לשנה הבאה.

קובי: תיכף נדבר על זה.

שאני: אז אני חושבת שיש משהו ממש ייחודי בבית הספר הזה, שמצד אחד יש לו את ההנהלה הכי תומכת בעולם, אני יודעת שאני יכולה לבוא למנהלת שלי, וזה קרה, כשנדבר על למה אני עוזבת את עירוני ד', ולבוא ולדבר על כל קושי, ועל כל שאלה, ולבוא ולדפוק לה בדלת, ולשלוח הודעה ב - 11 בלילה, ואני אקבל את המענה הכי טוב שיכול להיות, והכי מכיל, ומצד שני, אני גם יודעת שיש לי חופש, ושאני יכולה כמורה להביא את ה אני מאמין שלי, ולפעול בתוך הכיתה, בצורה שאני רואה לנכון וסומכים עלי, סומכים עלי כמורה חדשה, אפילו, זאת אומרת, כלומר אפילו שאני מורה חדשה סומכים עלי, ואם אני אם היה איזשהו מקרה של אלימות בבית ספר אחר שבכלל לא קשור אלי, ולא קשור אלי כמורה מקצועית, אבל הרגשתי שיש באז בכיתה, אז גם בשיעור ביולוגיה, לא לימדתי ביולוגיה, ועשינו דיון אחר, שבכלל לא קשור לאלימות אצל בני נוער. אם הרגשתי שבשיעור על מערכת הרבייה, דברים אחרים מסיחים את התלמידים, אז דיברנו על דברים אחרים, שקשורים לתחומי מיניות, שהם יותר רגשיים אולי, ויותר מעסיקים אותם באותו זמן. כלומר יש חופש.

קובי: וזה בסדר שאת חורגת, מהאני לא יודע אם להגיד מהסילבוס, אבל כאילו מתוכנית הלימודים, ממה שצריך לעשות, אם את צריכה להיכנס עכשיו ללמד ביולוגיה, ואת לא מלמדת ביולוגיה, את עושה שיעור חינוך מיני, זה לא התפקיד שלך בתפקיד.

שאני: נכון. אז אני חושבת שכמעט כמעט בכל המקרים האלה, כן קישרתי איכשהו, זה כן יצא מאיזשהו תוכן מדעי, או חזר לאיזשהו תוכן מדעי, אבל גם אם לא אני חושבת שזה לגמרי בסדר, כי בסופו של דבר, אני קודם כל אני קודם כל אשת חינוך, אני אולי לא מחנכת בטיטל הרשמי שלי, אז כן, אין לי את האחריות מול ההורים, ואין לי את האחריות שלי להחזיק את הכיתה בכיתה, אבל יש לי אחריות להחזיק מרחב חינוכי, ומרחב חינוכי אומר שהוא לא מבודד, ושענייני חינוך, או גם עניינים רגשיים חברתיים, לא יודעת מיניים, במיוחד בגיל חטיבה, או בגילאים צעירים, יצופו כל הזמן, כי הם כל הזמן נוכחים בחדר, גם אם אני לא המחנכת של החדר הזה.

קובי: אז זה הכי קל להתעלם מזה. זאת אומרת, רוב המורים אני חושב, שאולי היו אומרים טוב זה לא זה לא שלי, אז אני לא צריך להתעסק בזה.

שאני: אז זה הכי מעניין, למה שאני אתעלם מזה, לא יודעת לי זה מובן מאליו, שאם משהו צפ, אני לא עכשיו אקדיש לו 4 שיעורים, אני גם לא בהכרח אקדיש לו שיעור שלם, אבל אני כן מאמינה בחשיפה למגוון, כלומר במקום להגיד אוקי יש את המחנך, או המחנכת של הכיתה, שהם יתמודדו עם הבעיה, או הנושא, או התחום שלא קשור אלי, אז יש פה הזדמנות לתלמידים, להיחשף לא לבן אדם אחד שמדבר איתם על זה, יש להם הזדמנות להיחשף ל -20 אנשים שיכולים לדבר איתם על זה. גם אם זה 5 דקות זה משהו משמעותי, כי אולי מישהי שיושבת בחדר לא תתחבר ל say - סיי של המחנך, או המחנכת שלה לגבי נושא מסוים, אולי דווקא תתחבר למה שאני אומרת, ואולי הפוך, אולי דווקא התלמיד או התלמידה ישמעו מה שאני אומרת, ויגידו "הי זה לא מתאים לי", ואולי זה יגרום להם לשאול את המחנך או המחנכת שלהם, או פתאום יגרום להם לגבש דעה בעניין הזה מכיוון אחר, או לחקור אותו מכיוון אחר, ואני חושבת שזו זו הזדמנות.

קובי: אז את מדברת על הכול, או רק מה שקשור בעקיפין לביולוגיה, כי חינוך מיני קשור למערכת הרבייה. לא יודע.

שאני: אני בהגדרה מדברת על הכול, לא, אם דברים צפים אז הם צפים. תלמידים שאלו אותי אתמול אם אני הולכת להפגנה של הסתדרות המורים, ולמה בכלל יש את ההפגנה הזאת, ועל מה אתם מפגינים, אז דיברנו על זה, דיברנו על זה 10 דקות וחזרנו לשיעור, אבל דיברנו על זה, כי אם זה לא היה מעניין אותם, אז הם לא היו שואלים, ואפילו לא שאלו כדי להפסיד 10 דקות מהשיעור, עדיין אז אולי מישהו אחד הרוויח מזה משהו, וזה צפ ב גם באירועים אחרים, שהיו כשהיה לנו אתגרים ביטחוניים במרכז, אם היה את הפיגוע בתל אביב בבר לא מזמן, ותלמידים היו נסערים בכל שיעור, או בשומר החומות, כשהיינו חצי בזום וחצי לא עם כל. כלומר אני מרגישה שהחינוך זה החיים, ואם אני מנתקת את החיים מהמערכת הזו, אז מה אני עושה שם, אם הייתי רוצה רק ללמד חומר, אז הייתי הולכת להרצות, הייתי ממשיכה ללמד פסיכומטרי, אבל רציתי להיכנס למערכת, כי חשוב לי השייח החינוכי.

קובי: ואת חושבת שהגישה הזאת, מביאה אותם יותר, זאת אומרת הם פונים אלייך יותר, נגיד מלמורים אחרים, כי הם מרגישים יותר נוח איתך, או מרגישים שתעני להם על דברים שאולי אחרים לא עונים להם.

שאני: אז אני יכולה לומר מהחוויה האישית שלי, אני לא בהכרח חושבת שכיתה יותר תפנה אליי מהמחנך שלהם, כלומר יותר למחנך או למחנכת. אני אומרת כל הזמן מחנך, כי פשוט יש מלא מחנכים גברים אצלנו בעירוני ד', אז אני מורגלת, אבל אז אני לא חושבת שאני ברמה, ברמת הקרבה הזו לכיתה ככיתה, אבל כן יש תלמידים בוודאות, ברמה ברמת האחד על אחד, שאני יודעת שפונים אלי ומתייעצים איתי, ואלה לא הדברים שהם אמרו לאחרים, כי הם מרגישים בנוח, כי הם מרגישים שאולי משהו באיך, שבמה שאני מביאה מדבר אליהם ספציפית, ואני חושבת שזה מדהים, כלומר גם אני הייתי קרובה יותר לחלק מהמורים המקצועיים שלי יותר מהמחנכים, זה לא מוריד מהערך של המחנך, זה פשוט אומר, וואי איזה כיף לתלמיד הזה יש עוד דמות, איזה מדהים זה.

קובי: וזה כיף לך.

שאני: כן גם כיף לי.

קובי: אז התאקלמת. יופי, בפאן החינוכי אני שומע. ומה היה בפאן הטכני? איך הייתה ההתאקלמות הטכנית? איך למצוא את המכונת צילום? מי יודע מאיפה באים, איפה נמצאת ז' 4, לא יודע, כל הדברים האלה. איך זה עובד. Buddy (באדי) מלשון חבר.

שאני: אז יש. ברמה התוכנית בעירוני ד', כל מורה מקבל, מעבר למלווה שלו, הוא גם מקבל דמות שקוראים לה אצלנו buddy "הבאדי של המורה", והוא בעצם משודך, כן מלשון חבר, אבל לא חבר רשמי, חבר של כזה בדיוק, זה רגע מה הסיסמא למכונת הצילום, ושנייה איפה בכלל נמצאת המזכירות, ואיפה מאיפה מביאים דפים אם נגמר במכונה, ודברים כאלה, שזה נחמד, אני חושבת שזה יכול להיות מדהים, במיוחד בבית ספר כמו עירוני ד' שהוא עצום, ואנחנו בכלל ב-2 בנינים שונים, יש בנין של החטיבה ובנין של התיכון ברחובות שונים, והבניין של התיכון היה בשיפוצים, אז מלא כיתות שם השתנו, ואמנם אני מלמדת בחטיבה, אבל אנחנו לפעמים עושים מעברים, מילואי מקום וכאלה, יכולים להיות כזה ב-2 הבנינים, אז זה נחמד שיש את הדמות הזאת, שאפשר לשאול, ומעבר לזה, תמיד הרגשתי שיש את מי לשאול, שזה לא קשוח, כלומר שאני באה, פונה למורה או מורה בחדר המורים, שואלת אותם את מה שאני רוצה לדעת, ואני לא התביישתי לעשות את זה, אני חושבת שזה עלול להיות מאתגר, אולי למורים שהם קצת יותר ביישנים, או פחות כזה מרגישים בנוח לשאול שאלות.

קובי: אמרת ש buddy הבאדי הזה הוא מעבר למורה המלווה, אז מי זה המורה המלווה? מה הוא עושה?

שאני: אז אם קודם הסברנו על שנת הסטאז', ברמה הרשמית מקצועית שלה, אז המורה המלווה הוא בעצם דרישה של משרד החינוך, שבכל בית ספר שיש בו מורה שזו שנת הסטאז' שלו, תהיה

דמות מתחום הדעת שלו, שהיא מלווה אותו לאורך השנה, נפגשת אתו בקביעות, ממשבת אותו בשיעורים, ולמעשה היא חלק אינטגרלי מהמשוב שהמורה הזה הולך לקבל בתום שנת הסטאז', ואפילו גם באמצע השנה, כלומר אנחנו ממושבי פעמיים, באופן רשמי משוב שמגיע למשרד החינוך פעם אחת, באמצע השנה, ועוד פעם בסופה, והמורה הממשב הוא הדמות העיקרית שלמעשה מבצעת את המשוב הזה, וגם תומכת בנו לאורך השנה, מתוך הבנה שיש אתגרים ברמה המקצועית, כלומר הכנת חומרים, הכרות עם תכנית הלימודים, הדרישות שלה, בניית מבחנים, זה המון אלמנטים שהם מתנקזים פתאום, לא לאיזה "יופי בהתנסות העברתי שיעור אחת ללא יודעת חודש", אז עכשיו אני מעבירה 24 שיעורים בשבוע, צריך לבנות את השיעורים האלה, אז גם מהבחינה הזו המורה המלווה עוזר.

קובי: והוא הוא ממשב אותך? איך הוא צופה בך? הוא צריך להיכנס לשיעורים שלך? איך זה עובד?

שאני: אז כן, מבחינת הדרישה של שנת הסטאז', אז יש כמה שיעורים, כמה משובים רשמיים שצריכים להתקיים בכל מחצית, המורה המלווה צריך לצפות ב-2 שיעורים של המורה, אם זה לא הוא זה גם יכול להיות רכז המקצוע, אבל כן צריך להיות מישהו מתחום הדעת שצופה במורה החדש וממשב אותו, וזאת בנוסף לצפיית מנהל, שצריכה גם להתבצע פעמיים בשנה, פעם אחת במחצית הראשונה, ופעם שנייה במחצית השנייה. בדיוק.

קובי: וזה יוביל להחלטה, האם בסוף השנה את מקבלת את ההכשרה הרשמית להיות מורה? בעצם את עוד לא.

שאני: נכון, אז זה בעצם המשוב שלי, הדבר שיכריע, האם אני ראויה להיות מורה במערכת החינוך או לא, האם אני צריכה לחזור על שנת סטאז', ובכלל זה מעבר לצד הרשמי של זה, של כן האם אני מסיימת את הסטאז' שלי בהצלחה. זה תהליך מאוד מלמד עבורי, כלומר לשמוע את המשובים, לראות במה יכולתי להשתפר, ולראות תהליך, כי פתאום יש עדים חיצוניים לתהליך הזה, שהם לא רק התלמידים.

קובי: ונסי רגע לזקק לי עכשיו איזה חוויה חיובית שהייתה לך בשנה הזאת.

שאני: וואו שאלה קשה כי היו לי הרבה.

קובי: שזה כבר טוב.

שאני: נכון. אני חושבת, לאחרונה יצאתי עם כיתה שאני מלמדת לטיול השנתי שלה, שהוא היה טיול בין יום אחד, בלי לינה, ויצאתי כמחנכת שלה, כי המחנכת לא יצאה, כלומר, לא הייתה לי רק לא הייתי רק מלווה, אלא ממש הייתי צריכה, הם היו הבייביז שלי באותו היום, ואני חושבת, לא יכולתי לצאת לטיולים לפני זה במהלך השנה, כי זה תמיד ישב על היום לימודים שלנו, כל הטיולים כמעט היו ימי שלישי, ופתאום ראיתי את התלמידים באור ממש אחר, והם גם באו אלי ואמרו לי אחרי זה, "וואי איזה כיף היה איתך בטיול" וכזה "כולם שאלו אותנו אם את מורה לספורט" וזה היה כזה, זה היה נחמד לקבל את התלמידים, באווירה ממש אחרת.

קובי: כי את נורא ספורטיבית. אני אגיד לך, בפודקאסט לא רואים את נורא ספורטיבית.

שאני: כן, אז זה אני באמת עוסקת הרבה בספורט, ומה שהיה מדהים, כלומר הטיול היה חוויה חיובית בפני עצמה, אבל מה שהיה מדהים, זה שאחר כך האינטראקציה בתוך הכיתה פשוט הייתה אחרת, זה כאילו גם "התלמידים" שבמרכאות אני אומרת, כי אתם לא רואים, לא סובלים אותי, או כזה יותר קשה להם עם השיעור שלי, או לא אוהבים מדעים, פתאום היה להם איזשהו שיח איתי, אני לא אומרת, הם לא אין מהפך, כן זה לא איזשהו פתרון קסם, אבל ראיתי שברמה הבין-אישית, יש יותר פתיחות לשמוע את מה שיש לי להגיד, שזה הדבר הכי חשוב לדעתי, וזה זאת חוויה שאני ממש לוקחת איתי, ושנה הבאה אני רוצה לצאת לכל הטיולים של בית ספר.

קובי: מתחילת שנה מסקנה- לצאת לטיולים שנתיים מתחילת שנה.

שאני: מתחילת שנה לצאת לטיולים. כן.

קובי: נהדר, עכשיו נלך לקצה השני, כמה קשה היא חווית ההוראה בחטיבת ביניים?

שאני: היא קשה מאוד. יש הרבה בחינת גבולות. יש שיעורים שאני יוצאת עם דמעות, של כזה לא הצלחתי, לא הצלחתי השבוע, לא הצלחתי להגיע אליהם, או לא לכולם, לא הצלחתי.

קובי: לא הצלחת מה? בחומר להעביר את החומר מה לא הצלחת? חיובי.

שאני: גם אולי לא הצלחתי להעביר את החומר, או את כל החומר שרציתי לאותו שיעור, אבל זה לא כזה נורא, כלומר, יכול להיות שהיה גם התכנון שלי לא היה ריאלי, ואני לומדת כל הזמן, איך להפוך אותו לריאלי יותר ויותר בהתאם לכיתה, אבל אני יותר התכוונתי ברמת הפרעות, בעיות המשמעת, ההתנהלות, התסיסה שקוראת בשיעור לפעמים, גם בעיות משמעת קשוחות, כאילו תלמידים מאוד חצופים, תלמידים שמאוד בוחנים את הגבולות, ויש שיעורים שאני מרגישה, שאו שאם כמה שאני מנסה להיות נעימה, ואני יחסית אדם, אני רוצה להאמין, נעים, גם אני חיובי, גם אני יכולה להיות קצרת רוח, ואני מאוד ככה, אני בעיקר מרגישה, שאני מתאכזבת מהימים שאני יודעת שבאתי עיפה מראש, מכל מיני סיבות, או באתי מראש עם פחות אנרגיות, ואז זה גם אולי קצת יצא לתלמידים, וזאת חווייה עבורי שהיא מאוד מתוסכלת, ואני מנסה לא להיות אובר בביקורתיות כלפי עצמי כשזה קורה, מתוך הבנה שאני בן אדם, וככה אני משתדלת לראות אותם, כלומר גם כשתלמיד מאוד מתחצף, או גם כשתלמיד מתנהג ממש לא סבבה, אני תמיד אומרת לעצמי שאני, זה לא אישי זה לא אישי, את לא יודעת מה הוא עבר 10 דקות קודם לכן בהפסקה, את לא יודעת איזה הודעה הוא קיבל בווטסאפ לפני 5 דקות, לא יודעת מה קורה לו בבית, ובעיני זאת הזמנה לשיח, אז יכול להיות שבשיעור אני אגיב מאוד בקשיחות, אבל אחרי זה אני אנסה עם התלמיד אחד על אחד, ולנסות להבין רגע מה עומד מאחורי זה.

קובי: אז אני תוהה, אם בניסיון להתמודד עם הקשיים האלה, קיבלת איזשהם כלים, במהלך הלימודים בתוכנית M.Teach, כאן בסמינר, קיבלת איזה כלים שעוזרים לך לנהל את הסיטואציות האלה.

שאני: אני חושבת שכן. לא בכל, לא בכל הקורסים, כי חלקם היו יותר מקצועיים, אבל היו לנו כמה קורסים יישומיים יותר, שבאמת אני מרגישה שפתחו לי את הראש, לגבי כל מיני מקרים שיכולים לצוף בכיתה, יש לי 2 קורסים שאני במיוחד זוכרת, אז גם הקורס שלנו בסמסטר הקודם, שהוא היה ניהול קבוצה, וגם הקורס בסמסטר הזה, שלמדתי על גיל ההתבגרות, אז אני חושבת ששניהם היו מאוד מאוד פרקטיים באמת. ניהול קבוצה, ממש חידש לי. אנחנו, אמרתי קודם שאני אוהבת לדבר עם התלמידים אחד על אחד, כשיש איזשהו אירוע, וניהול קבוצה דווקא ממש חידש לי כמה כלים, שיש לנו בתוך הכיתה, ודווקא לא כשאנחנו לוקחים את התלמיד הצידה, לאחד על אחד, שזה זה לפעמים פתרון קל, אבל דווקא מעניין לטפל בסיטואציה בתוך הכיתה, בנוכחות הכיתה, שזה היה מאוד מעניין, ולימד אותי המון, וגם בקורס של גיל ההתבגרות, עסק המון בניהול שיח עם מתבגרים, איך נכון לנהל שיח כזה. ממש כלים פרקטיים, והתאמנו על זה בשיעורים, כלומר, איך לנהל את השיח הזה ב עם ככה כללי תקשורת מקרבת, שזה אולי מרגיש מאוד מלאכותי בהתחלה, אבל אני מרגישה שזה ממש עזר לי, ממש עזר לי לדובר תלמידים, כי המון פעמים כזה בכלל לא רוצים לדבר, ועזר לי גם לשים לב לאיזה שיח אני מנהלת, אפילו לאיזה שיח אני מנהלת בתוך הראש של עצמי, כלומר איך אני מדברת לעצמי בתוך הראש, כי זה המון פעמים גם שיח שהתלמידים עושים עם עצמם בתוך הראש, ומשם הרבה מה תחושת חוסר ביטחון, אובר הביטחון, הערכה עצמית, מסוגלות עצמית, מגיעות משם, ממה בכלל, מה השיח שרץ אצלם, ופשוט הפניית תשומת הלב לנקודה הזו, היא כבר מאוד משמעותית, וזה קרה בזכות קורסים פה. נכון.

קובי: איזה כיף, אז הזכרנו קודם שאת עוזבת את עירוני ד', ספרי לנו למה.

שאני: אני עוזבת לאילת. אני עדיין בשוק שאני אומרת את זה, אני לא מעכלת שאני עוזבת את גוש דן, ועוברת לגור בפריפריה של הפריפריה, שזה מעולם לא היה אני, תמיד גרתי במקום המרכזי,

אבל החלטתי לעשות את זה בעיקר כצעד כלכלי, זה היה המניע הראשוני, אני מאוד מאותגרת כלכלית בשנת הסטאז', אני חושבת שזה לא סוד שמורה חדש מרוויח מעט, בטח ביחס לשוק, גם ביחס למורים יותר ותיקים, ודווקא בשנה שהוא הכי מאותגר בה, ובשנה שאולי תכריע אם הוא יישאר במערכת או לא. אז אני רוצה להישאר במערכת, זה מאוד מאוד חשוב לי, אני מבינה שאני אוהבת את זה, ושאני חושבת שיש לי פה עוד הרבה ללמוד, לעבוד, ולהשפיע, ואני רוצה גם להיות מתוגמלת על זה כלכלית, ותוכנית התמריצים, שמשרד החינוך ועיריית אילת מציעים למורים, שבאים ללמד בעיר, היא טובה ומשתלמת, והחלטתי לעשות את ההרפתקה הזו.

קובי: אז מה מחכה לך באילת? גם.

שאני: מה מחכה לי באילת? צלילה. סתם, אז מחכה לי? גם. אז אני הולכת ללמד בבית הספר בגין, שהוא בית ספר שנתי ענק מאוד, דומה לעירוני ד' ואני הולכת ללמד בחטיבה, 3 שכבות ז' ח' ט'. אולי יהיו לי גיחות ככה לי'. יש כל מיני פרויקטים שהם מאוד בשיח, בגלל שהתואר שלי הוא במדעי הרפואה, ויש לבגין תכנית של פרחי רפואה בבית הספר, אז יכול להיות שיהיה גם ממשק גם מכיוון אחר, שזה מגניב. אז אני הולכת ללמד בחטיבה, אני הולכת לחנך, שזה ממש מרגש אותי, והיה לי ברור, שגם לפני אילת, הייתי עתידה לחנך בעירוני ד', את הכיתה המדעית, אז אני ככה מתרגשת להתחיל מחזור חינוך, ואני בטוחה שיהיו לי ים אתגרים, אז זה ככה מסעיר ומרגש, וגם אני עם חששות, ולעבור לעיר אחרת, אם כל מה שכרוך בזה, להתרגל למקום אחר, למצוא מקומות חדשים, להתאמן בהם חיי חברה חדשים. הרפתקה. לא.

קובי: לגמרי. את מכירה אנשים שם? יש לך איזה משהו מחכה לך שם?

שאני: לא. חוץ מבית הספר, אז לא. אבל האמת שאני מרגישה שאני מחכה לי שם. אני ממש מחכה לפגוש את עצמי, בקונסטלציה חדשה לגמרי. מזמן לא עשיתי את זה. מזמן לא יצאתי, ועברתי למקום חדש, והכרתי אנשים עם מסגרת חדשה לגמרי, ואני מרגישה שזה כמו לא מבחן, אבל זה כמו באמת לראות, כמה התפתחות עשיתי עם עצמי בשנים האחרונות. ברמה החברתית, האישית. ואני אני מרגישה טוב עם המעבר. יהיה טוב. אני באמת מרגישה שהולך להיות טוב, שזו הרפתקה חיובית.

קובי: לגמרי. אני למדתי באילת. באוניברסיטה שם וזה אחלה וייבס. עיר ממש מגניבה.

שאני: כולם אומרים לי את זה.

קובי: כן לגמרי. ולא כשאת באה. אנחנו רובנו את אילת כי זה אנחנו נוסעים לנופש שם, אז אנחנו מכירים את המלון ואת הטיילת, אבל גם כמובן שמסביב לטיילת, וכשאתה הולך לכיוון ההרים, ואתה עולה במעלה ההרים שם, יש איזה אווירה משוחררת מאוד ומאוד נעימה באילת. אז אני בטוח שיהיה לך כיף.

שאני: יאללה. אני מקווה הלוואי.

קובי: תני טיפ למאזינות ומאזינים ששומעים אותנו עכשיו, אולי קצת מתלבטים אם להיכנס להוראה.

שאני: תיכנסו, מקסימום תמיד אפשר לעזוב. אני רצינית, אבל באמת תיכנסו, תחוו את זה, ותזכרו כמה כל מילה שיוצאת לכם מהפה, זה נשמע מאוד מלחיץ, אבל זה בקטע טוב, כל מילה יכולה להיות משמעותית. גם אם מילה הכי קטנה, גם סתם לחייך לתלמיד בבוקר, ולהגיד לו בוקר טוב, אפילו אם הוא לא מהכיתה שלי, או פשוט לזכור כמה זו עבודה שהיא יכולה להיות משמעותית. המפגש הזה עם תלמידים, ולהיכנס, ולנסות ולגלות את עצמנו בתוך הדבר הזה, כי יש כל כך הרבה מה לחשוף.

קובי: לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר, שאני אני שואל, ואת זורקת את המילה הראשונה שעולה לך בראש מוכנה?

שאני: או מי גוד. יאללה

קובי: אקרובטיקה אווירית

שאני: טיסו

קובי: עירוני ד'

שאני: שמח

קובי: סוכרת נעורים

שאני: אתגר

קובי: אילת

שאני: אימא'לה

קובי: פסיכומטרי

שאני: אחלה מבחן

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה?

שאני: אימונים. ממש, כאילו חיי ספורט שלי מאוד עשירים. וחיבוק עם חברים ומשפחה.

קובי: מורה טובה היא

שאני: אוהבת

קובי: תלמיד טוב הוא

שאני: אותנטי

קובי: משכורת

שאני: נוראית

קובי: M.Teach

שאני: אחלה תכנית

קובי: סמינר הקיבוצים

שאני: יבניים טובים

קובי: שאני אני רוצה לאחל לך הצלחה בדרך החדשה. כאמור גם אני הייתי מורה באילת, וזה היה נהדר. אני רוצה לאחל לך, שיהיו לך חוויות טובות מהעיר הזאת, ושתתאקלמי מהר, גם בבית ספר החדש, וגם שתצליחי ליהנות מהעיר, ושתצליחי להתפרנס בכבוד.

שאני: יש. הלוואי. תודה רבה לך קובי.

קובי: תודה שבאת.

שאני תודה.

קובי: "עולים כיתה" כאן סיימנו. אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התוכנית מוסמך בהוראה M.Teach בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ מהמרכז לחדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה.

אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות זה עוזר לנו להגיע לעוד אנשים. נשתמע בפרק הבא.

קריינית: "עולים כיתה", הפודקאסט של מורי העת-חושבים חינך עושים חינך-מדברים חינך.